

er da som Regel mere dem, der sælge, og andre, der købe. Jeg tror ganske sikkert, at en Told paa Halm i de allerfleste Tilfælde ikke vil fordjyre Halmene, men kun vil gøre, at man bruger dansk Halm i Stedet for indført. Den vil kun komme til at koste en forstøinende Smule mere, og det vil ikke gaa til Spilde, men derimod blive paa dansk Landmænds Hænder. Der kan jo naturligvis tænkes Tilfælde, hvor Landmændene køber Halm; men selv om saa var, er det ikke saa slemt, om den bliver noget fordyret, da det vistnok vil være en anden Landmand, der sælger Halmene til ham, og hvad den ene Landmand giver mere, kommer saaledes den anden Landmand til gode. Den ærede Ordfører kom med en Bemærkning om et andet Punkt, som jeg ikke kan andet end anholde, fordi denne Ytring tit er kommet igen i Agitationen og har spillet en større Rolle, end den efter min Mening fortjener. Det er den Paastand, at vi skulle indrette vor Politik efter England, idet England er vor største Forbruger, og at vi derfor skulle være opmærksomme paa England, for at det ikke skal hævne sig ved at lave en hel ny Toldpolitik. Jeg tror nu ikke, at England tager saa smaa Hensyn, at de lave deres Toldpolitik efter vor. Hvis England skulde blive af den Mening, at Beskyttelsen er den bedste, tage de den, finde de derimod, at Frihandel er det rigtige, beholde de den. Hvis England vilde tage saa smaa Hensyn, maatte det for længe siden have indrettet sig paa anden Maade under Hensyn til alle de andre store Nationer, der staa i Handelsforbindelse med og Konkurrenceforhold til England. Vi maa derfor se at faa den Historie om Hensynet til England ud af Verden, da jeg ikke tror, at den duer. Saa takkede den ærede Ordfører mig, fordi jeg havde forandret min Stilling fra 1ste Behandling. Jeg kunde gerne sige: Tak, i lige Maade. Den ærede Ordfører stod den Gang og forsvarede noget, som var i absolut Strid med de Principper, han ellers forfægter, og jeg angreb saa ud fra den ærede Ordførers egne Principper, hvorpaa han igen ud fra sit ny Grundlag angreb mig tilligemed andre Frihandelsmænd. Nu er Udvalget kommet med noget helt andet, og derfor takker jeg den ærede Ordfører og andre. Hvad der nu er fremkommet, gaar i helt modsat Retning, og det er jo en Selvfølge, at naar man gaar ind paa noget, jeg vil, er der ingen Grund for mig til saa at stælde ud derfor. Det takker jeg selvfølgelig for; men jeg kan ikke erkende, at jeg har forandret min Stilling. Det er kun de Herrer, som have stiftet Standpunkt. Den

højttærede Minister siger med Hensyn til Spørgsmaalet om Landbrugsbeskyttelse, at han vil vente paa mere Modenhed hos Befolkningen — saaledes forstod jeg det — og herinde angaaende Opfattelsen af dette Spørgsmaal. Det er selvfølgelig rigtigt, og jeg har i det hele faaet det Indtryk, at den højttærede Minister staar med overordentlig Velvilje over for Landbruget, og naar jeg er kommen med disse vidtløstige Udtalelser om dette Spørgsmaal, er det ikke, fordi jeg tror, at man lige straks skulde have Forslag færdig i saa Henseende; men jeg har netop gjort det for at modne Begreberne om den Sag. Disse Begreber ville sikkert modnes meget hurtigere, end man tror, og saa vil den højttærede Minister sikkert ogsaa være med til at bringe noget saadant frem.

Mulff: Maa jeg bringe den højttærede Minister min Tak for hans sidste Udtalelse, den nemlig, at Ministeren kun Stridt for Stridt og med stor Betænkelighed er gaaet med til de Medsættelser paa de industrielle Toldsatser, som ere foretagne efter den foreliggende Overenskomst. Det giver mig nemlig Haab om, at den højttærede Minister vil medvirke til — og den højttærede Ministers sidste Ord gif jo i den Retning — at overveje Sagen nærmere i det andet Ting, hvis det skulde vise sig, at man i det her foreliggende Forslag skulde være gaaet for vidt. Dette giver mig Haab om at faa den højttærede Ministers Medvirksomhed til Rettelser paa de Punkter hvor det maatte vise sig, at man er gaaet for vidt. Jeg takker den højttærede Minister derfor og tilføjer kun, at den Række Vædringsforslag, jeg har tilladt mig at stille, just sigter til at aabne Vejen for saadanne Underøgelser i det andet Ting om, hvorvidt man er gaaet for vidt i et eller flere Punkter, for at man saa kan søge at faa dem rettede.

Finansministeren (Lüttichau): Jeg udtalte ikke, at man var gaaet for vidt, jeg udtalte, at Sagen jo kom under en naturlig Appel.

Da ikke flere ønskede at udtale sig, sluttedes Forhandlingen.

Afstemningen foregik i Genhold til den i Tillæg B. Sp. 2559 ff. indrykkede Afstemningsliste.